

Пътуващи думи

Сн. Иван Петров
Худ. оформление: Таня Дечева, Николай Генов

КОСОВО – ПРИЗНАНИЕ В ЛЮБОВ

Иван Христов

Институт за литература, БАН

Първите впечатления. Поканата. Спомням си. Войната. Беше съвсем близо. Бях студент. Първите години. Бях изпълнен с очакване за ново начало. Искях да се уча, да пиша, да правя любов, а някъде съвсем наблизко започваше война. Ние тогава не разбирахме какво точно става. Чувахме тътена на бомбите. Една бомба падна върху една къща накрая на София. Всички бяхме страшно изплашени. Искяхме войната да свърши бързо... Но истинската сила на войната почувствах години по-късно, когато за първи път чух едно двустичие на Адиса Башич, поетеса от Босна:

ВОЙНА

Преди бях адвокат,
сега съм жертва...

И сега трябваше да тръгна към това място, за което споменът от войната беше още парещ в съзнанието ми. Но тръгнах. Проверих къде се намира Косово на картата. Позаинтересувах се дали Косово е признато като държава от България. Косово е съвсем близо до България, но сякаш не знаех нищо за това място. Колко важни са липсите тук, на Балканите? Но познавах Фахредин. Направих го заради Фахредин Шеху.

Фахредин срещнах на един поетичен фестивал във Франция. След едно наше четене бяхме поканени на обяд във вилата на едно семейство пенсионери от САЩ. Оказа се, че мъжът беше от албански произход. Фахредин беше поканен, защото е от Косово, аз – защото бях написал стихове за Америка. Какви основания за близост... Веднага ми направи впечатление мекото отношение на Фахредин към нещата, неговата способност бързо да вниква дори и в най-скрития детайл... И после, след цели шест години – покана за Международен поетичен фестивал в Раховец, Косово. Вече почти бях завършил моята последна стихосбирка с любовни стихотворения, а трябваше да посетя място, което в съзнанието ми беше свързано с война. Страхът и любовта в мен

се бореха. Навсякъде в Косово търсех белези от войната, а срещах жестове на любов. Срещнах прекрасни поети, с които веднага станах приятел. И докато по време на нашето пътуване до Призрен на прозореца на автобуса се сменяха красиви пейзажи с обширни лозя, подредени като масови гробове, или масови гробове, подредени като обширни лозя, забелязах че шофьорът ни е татуирал на рамото си лика на баща си.

Един от най-вълнуващите моменти за мен беше, когато трябваше да прочета моето ново стихотворение „Жасмин”. То завършва така:

Милосърдие

Признание в любов

Клеопатра отива да посрещне

Марк Антоний

в лодка

чиито платна са покрити с жасмин

КОСОВО, НЕКА ДА СМЕНИМ КРЪВТА С ВИНО
И ДА СМЕСИМ ВОЙНАТА С ЛЮБОВ!